

LESBISKT INITIATIV 2015 av Isabel Cruz Liljegren

Jag är inte en suspekt person. Jag är lesbisk, men dom tänker inte ens på att jag är det. Jag passerar, jag smälter in. Mina erfarenheter smälter ihop med väggar. Jag är ett hologram. Ett skal utan innehåll. Ett träd utan rötter. Ni fattar.

Jag talar för alla minoriteter. Jag känner mig representerad av alla verk som handlar om minoriteter eller om förtryck. Om en pjäs handlar om heterosexuella kvinnor, så handlar den ju om mig också. Om en pjäs handlar om feminism så handlar den om mig, om en pjäs handlar om sexism så handlar den om mig, om en pjäs handlar om rasism så handlar den om mig, om en pjäs handlar om kommunism så handlar den om mig, om en pjäs handlar om homosexuella män så handlar den om mig, speciellt då handlar den om mig. Om en pjäs handlar om lesbiska män med heterosexuella i alla roller och en heterosexuell regissör så handlar den verkligen om mig. Jag känner mig representerad av heterosexuella som berättar min historia. Jag känner tacksamhet när heterosexuella berättar min historia. Jag känner mig sedd, inkluderad, viktig, älskad.

Jag förstår att det är svårt att berätta historien om mig. Det finns ju så lite nerskrivet. Det har inte funnits så många lesbiska genom historien, det har inte funnits så många lesbiska som gjort viktiga saker genom historien, det har inte funnits så många lesbiska dramatiker eller författare eller intressanta personer. Det har bara funnits några få och när det görs verk om dom är det inte så viktigt att nämna att dom var lesbiska, det är inte så intressant, dom är intressanta ändå, det är ju vad dom gjort som är intressant, inte vem dom låg med, inte vem dom älskade. Det tillför inget till berättelsen om dom. Paus för reflektion.

Jag förstår också att det är svårt att hitta lesbiska skådespelare. Hur ska en veta liksom, hur ska en kunna fråga. Varför skulle det ens vara väsentligt. En skådespelare kan spela vem som helst, vad som helst. Det är därför dom kallas skådespelare. Paus för reflektion.

Pjäser jag själv skriver som handlar om mina erfarenheter bör också inkludera och representera andra förtryckta grupper som feminister, homosexuella män, rasifierade, transpersoner, asexuella, bisexuella, arbetarklassen, romer, samer, judar, muslimer och personer med funktionsvariationer. Dom bör alltid ha en intersektionell

analys. Det finns folk som är mer förtryckta än jag. Tänk på barnen i Afrika. Paus för reflektion.

Vår teater anställer lika många kvinnor som män.

Er teater anställer lika många vita heterosexuella cis-kvinnor som vita heterosexuella cis-män.

Vi har en kvinnlig chef. Ni har en vit heterosexuell cis-kvinnlig medelklasschef.

Vi har en normkritisk kvinnlig chef. Ni har en normkritisk vit heterosexuell cis-kvinnlig medelklasschef.

Vi jobbar normkritiskt. Ni anställer feministiska heterosexuella cis-personer, rasifierade heterosexuella medelklass-cis-personer och vita homosexuella medelklass-cis-män.

Vi har många homosexuella skådespelare. Ni har tre vita homosexuella medelklass-cis-män.

Vi sätter upp många pjäser som behandlar homosexualitet. Ni har satt upp två pjäser som handlar om vita homosexuella cis-män.

Vi har även satt upp pjäser med könsöverskridande roller. Ni har satt upp tre pjäser med vita homosexuella medelklasscis-män i drag.

Lesbiska systrar.

Vi är inte privilegierade för att vi smälter in. Det är inte ett privilegium att våra erfarenheter smälter in i väggar.

Vi är inte privilegierade för att vi får vara med.

Vi är inte privilegierade för att vi får leva.

Vi är inte privilegierade för att vi inte blir nerslagna på stan.

Vi är inte privilegierade för att vi får gifta oss.

Vi är inte privilegierade för att vi får skaffa barn.

Vi är inte privilegierade för att vi är mäns sexfantasi.

Vi är inte privilegierade för att det då och då sätts upp en pjäs som handlar om homosexuella män eller om dragqueens eller om feminism eller om förtryck eller om historiska lesbiska där det aldrig uttalas att dom var lesbiska eller om lesbisk kärlek som gestaltas som vänskap eller om lesbiska som spelas av heterosexuella med en heterosexuell regissör.

Vi ska inte vara tacksamma.

Grundkurs 1 A från Queer Nation manifestet, 1990: osynligheten är vårt ansvar.

Sluta skriva subtilt lesbiska karaktärer, var tydliga.
Sluta skriva heterosexuella karaktärer och heterosexuella pjäser, det gynnar oss inte.
Sluta låtsas vara hetero för att du ska få spela heteroroller, sluta tacka ja till heteroroller.
Sluta anställa heterosexuella, anställ bara lesbiska. Kom ihåg: bögar är inte lesbiska, inte dragqueens heller.
Sluta rekommendera heterosexuella, rekommendera bara lesbiska. Ansträng dig för att hitta lesbiska du vill rekommendera för att, vi finns. Och kom ihåg: bögar är inte lesbiska, inte dragqueens heller.
Sluta att glömma bort oss i din politiska korrekthet.
Sluta tro att din sexualitet bara angår dig, dina rättigheter har inte kommit automatiskt.
Sluta tycka att andra klär sig för lesbiskt eller pratar för mycket om lesbiskhet, sluta tycka att vi inte representerar din lesbiska identitet, att du inte kan stå för det vi gör. Visa din egen lesbiska identitet istället, visa att vi är olika.
Sluta undvika att hängla på offentliga platser, ansträng dig för att göra det.
Sluta skita i att sprida lesbiska initiativ. Gilla alltid lesbiska statusuppdateringar, dela alltid lesbiska evenemang, kom alltid på andra lesbiskas pjäser och rekommendera dom alltid för andra, oavsett vad du tyckte.
Sluta vilja smälta in, sluta känna dig privilegierad och tacksam.

Kom igen, vakna upp systrar. Sluta vänta på en bättre, mer lesbisk framtid. Revolutionen skulle kunna va här om vi startade den. Va inte nöjda. Sluta aldrig kämpa.